

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Michala Rendy ve věci

žalobce: **Ing. M. B.**
bytem T. 9, O.
zastoupený advokátkou Mgr. Alicí Kubíčkovou, LL.M., sídlem Žitná 1575/49, Praha 1

proti
žalovanému: **Policejní prezident vrchní státní rada genmjr. Mgr. Bc. Tomáš Tuhý**
sídlím Policejní prezidium, Strojnická 27, Praha 7

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2017, č. j. PPR-15665-19/ČJ-2016-990131, ve věci propuštění ze služebního poměru,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhá přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje (dále jen „služební funkcionář“) ze dne 20. 4. 2016, č.

j. RŘOLK-OL-123/2016, kterým byl žalobce na základě své žádosti propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky podle ustanovení § 42 odst. 1 písm. m) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“).

B) Obsah žaloby

2. Žalobce tvrdí, že rozhodnutí žalovaného je protiprávní a nezákonné vzhledem k protiprávnímu výkladu ustanovení zákona o služebním poměru a zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen správní řád“) ze strany žalovaného a jejich nesprávné aplikace na řízení o odvolání žalobce proti rozhodnutí služebního funkcionáře. Následkem této chybné aplikace bylo, že došlo k vydání potvrzení rozhodnutí služebního funkcionáře poté, co odpadla vůle žalobce k vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Dle ustanovení § 42 odst. 1 písm. m) zákona o služebním poměru je nezbytným předpokladem pro ukončení služebního poměru příslušníka jeho žádost. Tato žádost je v dispozici účastníka řízení ve věcech služebního poměru, což je správní řízení sui generis. Dle § 171 zákona o služebním poměru není možnost zpětvzetí žádosti obecně ani zpětvzetí žádosti o propuštění vyloučena. Žalobce dále poukazuje na skutečnost, že zákon o služebním poměru je předpisem speciálním. Při výkladu zákona o služebním poměru je třeba brát v potaz ustanovení správního řádu. Žalobce zmiňuje ustanovení § 179 a 190 odst. 3 zákona o služebním poměru s tím, že těmito ustanoveními je úprava zpětvzetí v rámci zákona o služebním poměru vyčerpána a je tedy na místě předpokládat, že pokud by zákonodárce chtěl pravidla pro zpětvzetí, tedy i omezení dispozice s žádostí a podáním, upravit odlišně od obecné úpravy, tak by tak učinil jako v případě možnosti zpětvzetí odvolání, které je zákonem o služebním poměru výslovně upraveno. S ohledem na výše uvedené je tedy nezbytné uplatnit na řízení ve věcech služebního poměru obecnou úpravu zpětvzetí dle příslušných ustanovení správního řádu. Žalobce dále poukazuje na dispoziční zásadu obsaženou v ustanovení § 45 odst. 4 správního řádu, dle které může žadatel zúžit předmět své žádosti nebo vzít žádost zpět. Cílem zpětvzetí žádosti bylo žalobcovo podání ze dne 5. 10. 2016 a s ohledem na to, že žalovaný nekonal, žalobce učinil opětovně podání s cílem vzít žádost zpět, a to dne 27. 10. 2016. Obecnou úpravu zpětvzetí žádosti jakožto důvodu pro zastavení řízení pak obsahuje ustanovení § 66 správního řádu. Skutečnost, že došlo ke zpětvzetí žádosti o propuštění, je pak skutečností, která odůvodňuje zastavení odvolacího řízení a zakládá povinnost správnímu orgánu zrušit bez dalšího napadené rozhodnutí a zastavit řízení podle ustanovení § 90 odst. 4 správního řádu. Možnost zastavení řízení uvádí i ustanovení § 190 odst. 8 věta druhá zákona o služebním poměru. Pokud je žádost vzata zpět, nemůže správní orgán v řízení na žádost pokračovat a vydat či potvrdit rozhodnutí, pokud není možné řízení o žádosti zahájit ex offio, kterým však není řízení dle § 42 odst. 1 písm. m) zákona o služebním poměru. Omezení možnosti vzít žádost zpět v rámci správního řízení dle správního řádu je možné shrnout do jediné podmínky, a sice že musí jít o běžící řízení, v němž nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, která byla v případě žalobce jednoznačně splněna. Dle žalobce neměl žalovaný vůbec posuzovat věcné aspekty a motivace žalobce, které vedly k podání žádosti, nýbrž měl z procesních důvodů řízení zastavit a rozhodnutí služebního funkcionáře zrušit.
3. Dne 20. 6. 2017 bylo krajskému soudu doručeno doplnění žaloby, kterým žalobce doplňuje důkazní návrh a rozšiřuje argumentaci ohledně údajné účelovosti postupu žalobce, jak mu

byla vytknuta v rámci napadeného rozhodnutí. Jednání žalobce nebylo účelové, a naopak v situaci, v níž se nacházel bezpečnostní sbor v místě výkonu služby žalobce, by jeho navrácení do služebního poměru mělo pro bezpečnostní sbor pozitivní dopad. Žalobce doložil výpis volných míst na Krajském ředitelství policie Olomouckého kraje ke dni 12. 5. 2017, který dle žalobce dokresluje, že by případný zákonný postup žalovaného byl přínosem pro Krajské ředitelství policie Olomouckého kraje, kde bylo vypsáno celkem 50 volných míst, z toho celých 30 s místem výkonu služby přímo v Olomouci, což je v průměru jeden chybějící tabulkový policista na 3345 obyvatel města Olomouce.

C) Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou s odůvodněním, že řízení ve věcech služebního poměru je oproti běžným typům správního řízení vedeným striktně podle správního řádu specifické, neboť nelze odhlédnout od povahy žádosti o propuštění jakožto úkonu, který směřuje k ukončení zaměstnaneckého vztahu, a zejména pak od toho, že výsledek tohoto řízení je předem znám. Řízení o propuštění podle § 42 odst. 1 písm. m) zákona o služebním poměru se tak podstatně odlišuje od jiných správních řízení zahajovaných na žádost (např. stavebního řízení, řízení o udělení azylu). Žádost o propuštění ze služebního poměru je projevem vůle příslušníka směřujícím k ukončení služebního poměru, jedná se tak o obdobu výpovědi z pracovněprávního vztahu. Je nepochybné, že služební poměr v důsledku příslušnickovy žádosti skončí, služební funkcionář může pouze rozhodnout, jak rozhodl v žalobcově případě, zda vyhoví požadavku, aby služební poměr skončil v kratší době než po 2 kalendářních měsících od podání žádosti, jinak nemá v řízení žádnou možnost správního uvážení. S ohledem na předběžnou vykonatelnost nalézacího rozhodnutí je příslušník propuštěn ze služebního poměru bez ohledu na právní moc nalézacího rozhodnutí. Připuštění zpětvzetí žádosti o propuštění též v odvolacím řízení, tj. v době, kdy již žalobce byl propuštěn ze služebního poměru, by vedlo k absurdním závěrům a těžko řešitelným situacím, při nichž by bylo zasahováno do práv třetích osob, a to jen na základě střídavě projevované vůle účastníka řízení o propuštění. Pokud odvolání proti rozhodnutí služební funkcionáře nemá odkladný účinek, žalobce se zpětvzetím žádosti o propuštění poté, kdy již byl propuštěn, de facto domáhá obnovení služebního poměru. Zpětvzetí žádosti nemůže obnovovat existenci služebního poměru, který již zanikl, navíc výhradně z žalobcovy svobodně projevené vůle. Pokud by byl akceptován názor žalobce, že je možné vzít žádost o propuštění zpět i v odvolacím řízení, muselo by být nalézací rozhodnutí zrušeno a řízení zastaveno. Na žalobce by muselo být pohlíženo, jako by nikdy nepřestal být příslušníkem, a nastal by stav předvídaný ustanovením § 124 odst. 9 zákona o služebním poměru, podle něhož by příslušník měl po zrušení rozhodnutí o skončení služebního poměru za dobu, po kterou nevykonával službu, nárok na služební příjem ve výši odpovídající průměrnému služebnímu příjmu. Žalobci by tak při zrušení nalézacího rozhodnutí v odvolacím řízení musel být vyplacen služební příjem za čtyři měsíce, v nichž vlivem vlastního počínání nevykonával službu a na základě vlastního projevu vůle byl platně propuštěn. Zároveň již služební funkcionáři v těchto měsících podnikli patřičné kroky v personální oblasti a služební místo žalobce bylo po jeho uvolnění obsazeno jinou osobou. Komplikace pro služební funkcionáře a třetí osoby by se pak bezesporu znásobily v případě řetězení zpětvzetí žádostí, když by příslušníci mohli z různých důvodů podávat žádosti

o propuštění a následně je kdykoli brát zpět a tento postup opakovat kupříkladu několikrát do roka. Dle žalovaného by přistoupení na výklad žalobce mohli způsobit paralyzování chodu bezpečnostního sboru a zásadním způsobem by bylo zasahováno do mechanismu a fungování bezpečnostního sboru. Dále žalovaný vyzdvihuje, že rozhodnutí v personální oblasti spočívající ve skončení služebního poměru příslušníka není odtrženo od reality a na toto rozhodnutí navazují další personální a jiné kroky. Žalovaný dále analogicky odkazuje na úpravu zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), který v § 50 odst. 5 stanoví, že výpověď může být odvolána pouze se souhlasem druhé smluvní strany. Z úpravy zákoníku práce vychází i odborná literatura, konkrétně komentář k zákonu o služebním poměru (Tomek, P.: Zákon o služebním poměru příslušníku bezpečnostních sborů s komentářem k 1. 7. 2012, Olomouc, ANAG, 2012, s. 164). Zde se uvádí, že: *„Doručením žádosti o propuštění ze služebního poměru se zahajuje řízení ve věcech služebního poměru o propuštění, ve smyslu ust. § 178 zákona. Až do vydání rozhodnutí je tato žádost v dispozici příslušníka. Pokud ji v tomto období vezme zpět, služební funkcionář je povinen řízení o propuštění zastavit. Po doručení rozhodnutí o propuštění nelze vzít žádost zpět.“* Je nedůvodné, aby právní postavení příslušníka bezpečnostního sboru v případě zpětvzetí žádosti o propuštění ze služebního poměru po vydání prvostupňového rozhodnutí bylo odlišné od zaměstnance v případě odvolání již podané výpovědi. Žalovaný odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 14. 4. 2014, č. j. 52 Ad 14/2012-95, z něhož se podává, že výpověď z pracovního poměru může být odvolána jen se souhlasem druhé strany, přičemž tento úkon může být učiněn pouze do doby, než pracovní poměr skončí, protože pokud pracovní poměr skončí, poté již netrvá, a není tedy co ukončovat, když není možné se zpětnými účinky „obnovovat“ existenci pracovního poměru, který již zanikl. Žalovaný zastává názor, že citovaný rozsudek lze analogicky vztáhnout též na skončení služebního poměru. Z podstaty účelu zákona o služebním poměru, který podle § 1 odst. 1 zákona o služebním poměru upravuje právní poměry fyzických osob, které v bezpečnostním sboru vykonávají službu, je dispozice s řízením o žádosti příslušníka o propuštění ze služebního poměru ve fázi odvolacího řízení již v rukou služebního funkcionáře jakožto zástupce zaměstnavatele. Žalovaný má za to, že účelem odvolacího řízení je přezkoumání postupu služebního funkcionáře, který ve věci vydal meritorní rozhodnutí v prvním stupni řízení. Zrušit rozhodnutí správního orgánu I. stupně a zastavit řízení podle § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru lze jen v případech, kdy nalézací rozhodnutí vůbec nemělo či nemohlo být vydáno anebo je stíženo jinými zásadními vadami, které nelze zhojit v odvolacím řízení. Žalovaný s žalobcem souhlasí, že žádost o propuštění lze vzít zpět, avšak pouze do okamžiku, než je dotčený příslušník ze služebního poměru propuštěn, tj. zpravidla do vydání nalézacího rozhodnutí, opačný názor by byl proti logice a účelu ukončování „zaměstnaneckého“ vztahu. K žalobcově tvrzení ohledně možnosti služebního funkcionáře jednat o tom, jaké důvody ho vedou k podání žádosti o ukončení služebního poměru a případné pozitivní působení ve směru, aby tento v rámci své dispozice s žádostí změnil vůli a vzal žádost zpět, žalovaný uvedl, že taková jednání služebního funkcionáře s příslušníkem přicházejí v úvahu v rámci prvoinstančního řízení vedeného služebním funkcionářem, který je příslušníkovi blíže než odvolací orgán. K tomu dodal, že takový personální pohovor se konkrétně s žalobcem uskutečnil (str. 4 spisu), žalobce byl dotázán, co jej motivuje k ukončení služebního poměru a zda by toto rozhodnutí bylo možné jakkoli zvrátit. Žalobce na své žádosti o propuštění trval a vzal ji zpět až po půl roce. Závěr žalobce, že lze vzít zpět žádost o propuštění s ohledem na to,

že pro propuštění z tohoto důvodu není stanovena žádná lhůta, aby mohl služební funkcionář zvrátit rozhodnutí příslušníka, není založen na správném základu, neboť zákon o služebním poměru výslovně stanoví, k jakému datu má být příslušník nejpozději propuštěn. Je pravdou, že zákonodárce sice výslovně nevyloučil možnost vzít žádost o propuštění zpět též v odvolacím řízení, zároveň však tuto možnost ani výslovně nezakotvil. Žalovaný má za to, že při vyplňování mezer v právní úpravě je nezbytné aplikovat též racionální přístup a zvažovat veškeré aspekty, a nikoli slepě bez zvažování následků striktně aplikovat správní řád jakožto obecný předpis správního řízení. Ke skutečnosti, že žalobce žalovanému vytýká, že se žalovaný zabýval důvody, které vedly žalobce k podání žádosti o propuštění, podání odvolání a následnému zpětvzetí a považuje je za zbytečné, žalovaný uvádí, že žalobce v odvolacím řízení vznesl řadu důkazních návrhů a argumentů. Žalovaný se s nimi v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně vypořádal. Dále dodává, že vypořádání odvolacích námitek žalovaný nepovažuje za „zcela zbytečné úvahy“.

D) Relevantní skutečnosti vyplývající ze správního spisu

5. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 11. 4. 2016 dle ustanovení § 42 odst. 1 písm. m) zákona o služebním poměru požádal o propuštění ze služebního poměru příslušníka Policie ČR, a to dohodou ke dni 31. 5. 2016. Dne 11. 4. 2016 byl s žalobcem veden personální pohovor, jehož cílem bylo zjistit, co jej motivuje k ukončení služebního poměru a zda nejsou v jeho případě z něčí strany vůči němu činěny nepatřičné kroky způsobující závady či nedostatky, které by ohrožovaly nebo stěžovaly jeho výkon služby. Žalobce k tomuto uvedl, že hlavním motivem jeho odchodu je možnost uplatnění v jiné, lukrativnější pracovní oblasti. Na základě tohoto pohovoru doporučil vedoucí příslušník plk. Mgr. J. M. služebnímu funkcionáři vyhovět žádosti žalobce o ukončení služebního poměru k dřívějšímu datu, tj. ke dni 31. 5. 2016. Dne 30. 4. 2016 vydal služební funkcionář rozhodnutí, kterým dle ustanovení § 42 odst. 1 písm. m) zákona o služebním poměru propustil žalobce ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky. Dle rozhodnutí služební poměr skončil dne 31. 5. 2016 podle ustanovení § 42 odst. 5 písm. c) zákona o služebním poměru. Žalobce podal dne 11. 5. 2016 odvolání proti rozhodnutí služebního funkcionáře, a to z důvodu ztráty již slíbené civilní pracovní pozice a změny situace v základní organizaci Nezávislého odborového svazu Policie ČR Olomouc. Součástí správního spisu je úřední záznam sepsaný dne 18. 5. 2016 npor. Bc. J. Ř., který popisuje personální situaci v oddělení, kde působil žalobce, a obsahuje i úvahy nad tím, jak postupoval v rámci řešení situace personálního obsazení daného oddělení. Žalobce vzal podáním ze dne 5. 10. 2016, které bylo doručeno žalovanému dne 7. 10. 2016, žádost o propuštění ze služebního poměru zpět. Dne 18. 4. 2017 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí.

E) Průběh ústního jednání

6. Při jednání soudu dne 11. 7. 2018 žalovaný poukázal na vývoj judikatury, a to na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2017, č. j. 3 As 395/2016-29, v němž byla předmětná otázka řešena, přičemž bylo i shodně argumentováno. Žalobce uvedl, že si je předmětného rozhodnutí vědom, avšak vnímá jej jako ojedinělé a nesprávné z hlediska teleologického výkladu normy. Poukázal na dvě skutečnosti, a sice že první, kdo porušil

zákon, byl žalovaný, který měl o odvolání rozhodnout do 90 dnů, avšak rozhodnuto bylo téměř až po roce, a dále uvedl, že nelze klást žalobci k tíži nejasnost normy, kterou ve vyjádření připouštěl i žalovaný.

7. Žalovaná při jednání požádala o náhradu nákladů, a to cestovného k ústnímu jednání z Prahy do Olomouce a zpět vlakem ve výši 568 Kč.

F) Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Spornou otázkou mezi účastníky je, zda mohl žalobce vzít svou žádost platně zpět či nikoli.
10. Jak již uvedl při ústním jednání žalovaný, k této právní otázce se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 10. 2017, č. j. 3 As 295/2016-29, publikovaném ve sbírce pod č. Sb. NSS 3709/2018 (dostupný na www.nssoud.cz). Jednalo se o zcela totožný případ, který se lišil pouze tím, že v případě posuzovaném Nejvyšším správním soudem došlo ke zpětvzetí žádosti o propuštění spolu s podaným odvoláním, v nyní posuzovaném případě došlo ke zpětvzetí žádosti čtyři měsíce po podaném odvolání, tedy, jak ostatně poznamenal při jednání i žalovaný, situace žalobce v nyní posuzovaném případě byla nepříznivější.
11. Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku vyjádřil i k subsidiaritě správního řádu, na kterou poukazuje žalobce, k čemuž uvedl, že subsidiární uplatnění správního řádu ve věcech služebního poměru je přípustné, ale doplnil, že *„kritériem takové aplikace správního řádu je absence rozhodné úpravy ve zvláštním předpise, tj. v tomto případě ve služebním zákoně. [...] v tomto případě není aplikace správního řádu namístě, neboť služební zákon obsahuje vlastní specifickou úpravu.“*
12. Specifickou úpravu zákona o služebním poměru a možnost aplikace jednotlivých ustanovení daného zákona Nejvyšší správní soud vysvětluje následovně: *„Pro správné posouzení případu a aplikaci odpovídající úpravy je třeba se nejprve blíže zaměřit na ustanovení rozebíraná napadeným rozsudkem a jejich systematické zařazení ve služebním zákoně. Za klíčové ustanovení je třeba považovat § 179 citovaného zákona, který ve svém úvodu spojuje se zpětvzetím žádosti příslušníka zastavení řízení. Předmětné ustanovení spadá do hlavy II (Průběh řízení) části dvanácté (Řízení ve věcech služebního poměru). Spolu s hlavou I (obecná ustanovení) této části, je tak zřejmé, že hlava II představuje obecnou úpravu správního řízení ve věcech služebního poměru, která tak plně dopadá i na řízení o propuštění příslušníka podle § 42 odst. 1 písm. m) služebního zákona. Oproti tomu řízení odvolací, v jehož rámci žalobce realizoval zpětvzetí své žádosti, je upraveno v § 190 téhož zákona, který spadá do hlavy V (přezkoumávání rozhodnutí). Jde tedy ve vztahu k hlavě II rozebírané části služebního zákona o úpravu autonomní.“*
13. Nejvyšší správní soud se dále ve svém rozhodnutí vyjadřuje přímo k problematice zpětvzetí žádosti v rámci odvolacího řízení v působnosti zákona o služebním poměru: *„Zde je nutno předeslat, že § 190 služebního zákona problematiku zpětvzetí žádosti neupravuje, s výjimkou možnosti zpětvzetí samotného odvolání ve smyslu § 190 odst. 3 služebního zákona. Tento úkon by samozřejmě měl za následek zastavení odvolacího řízení, avšak bez důsledků, jichž se žalobce dovolává, totiž zrušení rozhodnutí I. stupně. Z poměru speciality § 190*

služebního zákona vůči úpravě, jíž se řídí správní řízení v I. stupni ve věcech služebního poměru, lze pak dovodit nemožnost aplikace obecného § 179 téhož zákona. Tím je vyloučena možnost, že by zpětvzetí žádosti v průběhu odvolacího řízení, mj. ve věci žádosti o propuštění podle § 42 odst. 1 písm. m) služebního zákona, vedlo k zastavení správního řízení o této žádosti a zrušení rozhodnutí I. stupně ve smyslu § 190 odst. 8 věty druhé téhož zákona.“

14. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku rozebírá rovněž specifickou povahu řízení, resp. samotné žádosti o propuštění podle ustanovení § 42 odst. 1 písm. m) služebního zákona a poukazuje i na praktické dopady, které jsou spojené s rozhodnutím o propuštění, a zcela jednoznačně uzavřel, že: ***Možnost zpětvzetí žádosti o propuštění v rámci odvolacího řízení je tak vyloučena již z hlediska její povahy, jí vyvolaných důsledků, čemuž pak koresponduje skutečnost, že daný postup není upraven ve služebním zákoně. Možnost uplatnění správního řádu je pak zapovězena [...] v důsledku existence svébytné úpravy obsažené ve služebním zákoně.***
15. Jestliže tedy žalobce podal žádost o propuštění dne 11. 4. 2016, na jejímž základě bylo vedeno řízení o jeho propuštění, o níž bylo rozhodnuto dne 30. 4. 2016 s tím, že služební poměr žalobce skončí k 31. 5. 2016, žalobce proti tomuto rozhodnutí podal odvolání dne 11. 5. 2016 a až dne 7. 10. 2016, tedy již v rámci odvolacího řízení, vzal svoji žádost o propuštění zpět, krajský soud, s ohledem na výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu, se kterými se ztotožňuje, neboť neshledal žádný důvod pro odchýlení se od nich, konstatuje, že žalobce nemohl účinně vzít svoji žádost zpět, neboť se tak stalo až v odvolacím řízení, po rozhodnutí služebního funkcionáře o jeho propuštění. Služební funkcionář a žalovaný tak postupovali v souladu s právními předpisy, když rozhodli o propuštění žalobce, jelikož vzhledem k systematice zákona o služebním poměru jako zákona speciálního ke správnímu řádu nelze přistoupit k zastavení řízení, neboť správní řád se v daném případě neaplikuje a tuto možnost v rámci odvolacího řízení neupravuje ani služební zákon.
16. Co se týče námítky vznesené žalobcem při ústním jednání týkající se délky doby, v níž žalovaný o jeho odvolání rozhodl, krajský soud konstatuje, že rozšířit žalobu o další žalobní body je možné pouze ve lhůtě pro podání žaloby, tedy podle ustanovení § 196 služebního zákona do šedesáti dnů od právní moci rozhodnutí (ustanovení § 71 odst. 2 a § 72 odst. 1 s. ř. s.). Podle ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. soud přezkoumává napadené výroky rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů. V tomto případě lhůta pro podání žaloby uplynula dne 17. 6. 2017, proto soud k námitce uplatněné po této lhůtě nepřihlíží.
17. Krajský soud pro úplnost v souvislosti s tvrzením žalobce o nejasnosti normy uvádí, že argumentace žalovaného v odůvodnění jeho rozhodnutí se od citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu nijak nelišila.

F) Závěr a náklady řízení

18. Na základě výše uvedeného krajský soud v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, dle něhož náhradu nákladů spojených s účastí pracovníků správního orgánu u jednání správního soudu soud dle § 60 odst. 7 s. ř. s. procesně úspěšnému správnímu orgánu zásadně nepřizná.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 11. července 2018

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Š. H.

Shodu s prvopisem potvrzuje Š. H.